

LÉVAI ALIZ MÁRIA

A MEGSEMMISÜLÉS BICIKLIJE

*A közért melletti kisboltban
akciós a névre szóló bögre –
így jövök rá, mióta nem vagy,
senki nem szólít nevemen.
A szomszédok mosolyognak,
legfeljebb annyit kérdeznek:
„Te levitted már a szemetet?”
„Maga látta, milyen
időjárás-változás közeleg?”
Nem okolom őket,
te együttélés közben
feledkeztél meg rólam.
Mióta nem vagy,
senki nem szólít nevemen.
Visz a megsemmisülés biciklije,
úgy vergődöm névmások közt,
mint küllők között
egy felcsapódott kódarab.*

KETTŐ BENNEM AZ ÉN

*Az utóbbi időben rosszul alszom:
kivet magából az álom.
Valaki nyitva hagyta
az ajtót elmém folyosóján,
és naponta átoson,
hogy emlékeztessen létezésemre.
Lefényképez, megnéz, összetép.*

*Mikor szunyókálnék,
ébredtője csörögni kezd,
felráz álmomból és tükröt tart elem,
azt akarja, riadt őzszemek pupilláján
keresztül nézzek szembe magammal –
kutatom a betanult vonások helyét,
keresem magam idegen testbe zárva,
de arca olcsó, foszladozó
szövetként arcomra nőtt.*

KETTŐS ELMÚLÁS

*Mellettem pislákolva
fekszik mama,
akár egy gyertya.
Haja úgy folyik,
mint víz szikla-
repedésben.
Haragom – amiért
nem ismer fel –
megenyhül,
hallva kátrány-
gödörré vált tüdejét,
látva kemóval
mérgezett bőrét.
Álmatlan forgolódom,
túl kemény a párna;
mamában úgy rág valami,
mint fában a szű,
zajától képtelen vagyok elaludni.
A szomszéd szobában
telefon csörög,
reménykedem,*

*engem keresnek,
mert már csak templom-
ajtókban, kórháztermekben
találkozom mindenkivel.*

*Karom satu –
tart,
szorong,
imádkozik.*

*Hosszú, szurokfekete
fürtökbe fullad
a kórház padlója.*

